klein verslag Wim Boevink

Hup Pi!

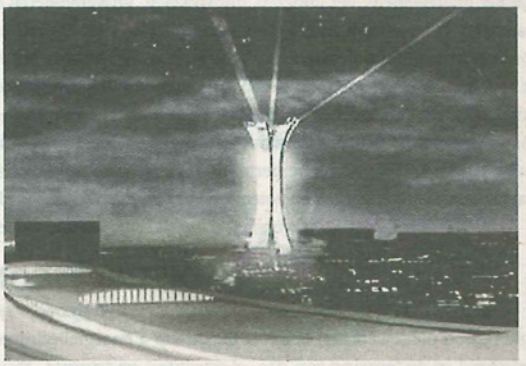

2012. Zo rijden we in de avonduren, komende uit Amsterdam, over de A2 bij Utrecht, aangezogen door een lichtend baken dat tastend en zoekend zijn laserstralen het heelal in stuurt.

Ziehier het visioen van Pi de Bruijn, architect van grote projecten als de Beurstraverse in Rotterdam (de koopgoot) en de nieuwbouw van de Tweede Kamer. Hij gaf vorm aan de ambitie van een projectontwikkelaar (het Burgfonds) en een gemeente (Utrecht), om in het toekomstig centrum van Leidsche Rijn een megatoren te bouwen, de hoogste die dit land kent, een kwart kilometer de hemel in. Van heinde en verre zichtbaar, bij mooi weer.

En reken maar dat het mooi weer wordt. In de lelijke raadszaal van het Utrechtse stadhuis lieten de ontwerpers deze week een animatie zien, zo een waarbij je in de auto zit en dan rechts uit je raam kijkt (het is een mooie heldere dag) en dan omhoog kijkt langs die toren, omhoog langs die 'uitgevouwen voeten', langs die 'elegante belijning ', naar dat 'omhelzende gebaar van de kroon, dat welkom aan de ruimte'. Zulke woorden gebruikt de architect.

En in de animatie zweven we verder, langs het nieuwe NS-station Leidsche Rijn, door de immense glazen hal ervan, en tussen de voeten door van de reus, door straten beplant met platanen. Schitterend.

Op de website van de toren lezen we meer: 'de kantoorruimten in het middendeel hebben een ongekende allure. Gebruikers nemen, met hoge snelheid, de shuttle naar dit niveau en stappen daarna over op een lift naar hun eigen verdieping. Onderweg kunnen zij een kop koffie, een krantje of andere producten en diensten afhalen. Werken in de toren geeft een kosmopolitaanse hektiek.'

En dat in Leidsche Rijn, een verzameling bebouwde weilanden naast een provinciestad waar alleen maar studenten wonen en een tosti op de menukaart een delicatesse is.

Adembenemend.

Ik snak werkelijk naar die toren en de gemeente ook, want ze willen Utrecht op de kaart van Europa zetten. Startpunt van de Tour de France, culturele hoofdstad.

Utrecht.

Utrechts belangrijkste culturele bijdrage aan de mensheid is Nijntje.

Maar die toren gaat alles veranderen. Er moet in die kroon een publieke, culturele voorziening komen. Een operahuis, suggereerde iemand in de raadszaal, want van zo'n grote toren ga je vanzelf groter denken. Die Fledermaus op tweehonderd meter hoogte.

Er is al een haalbaarheidsonderzoek gedaan naar de bouw van de toren en hij is nog haalbaar ook, technisch, financieel, planologisch, de burgemeester en de wethouders konden hun geluk niet op.

Maar je hebt natuurlijk nog behoudzieke zuurpruimen. Die mopperen op de vorm ('onbegrijpelijk, een afgehakte boomstronk') of op de locatie ('past niet bij de schaal van het omringende cultuurlandschap'). Cultuurlandschap? Dat klinkt wel heel arcadisch.

'Wil ik als ik Amsterdam verlaat al meteen zien waar Utrecht ligt?' vroeg iemand. 'Of wil ik eerst nog door een onvervalst Hollands landschap rijden, met graslanden en sloten?' En een ander merkte op: 'die toren legt een streep van schaduw door het Groene Hart'. Ja, dat heb je bij mooi weer.

En er is vrees voor het silhouet van de stad, met zijn Dom. De architect wuift het allemaal weg, want hij vindt 'die terugval in de ultra-lokaalheid van onze steden 'heel vervelend'. Hij wil uitdrukking geven aan de dynamiek van de Randstad, die 'in zijn motoriek onwijze machine'.

Bravo Pi!